

[Aukn.]

Kekkonen frem. Man spurgte bl. a. mig og andre, om vi nogen sinde troede, at Kekkonen overhovedet ville gå med til et udvidet samarbejde i Norden. Men siden har præsident Kekkonen selv udtalt sig i Dagens Nyheter og på en meget konkret måde peget på de muligheder, der ligger, hvis Danmark og Norge siger nej. I øvrigt er det vanskeligt at forestille sig, hvordan nordisk samarbejde skal forme sig, hvis Danmark som det eneste nordiske land bliver medlem af fællesmarkedet. Jeg har desværre ikke megen ære for det udmærkede blad, der hedder Socialdemokraten, og jeg er ikke nogen stor Palmeolog, men jeg vil lige her til orientering i debatten gøre opmærksom på, hvad det svenske LOs officielle organ, den svenske regerings officielle organ, Aftonbladet, skrev i en redaktionel kommentar den 29. august, hvor man kraftigt støttede EF-modstanderne i det norske arbejderparti og det svenske socialdemokrati. De siger om disse:

„Det er en oplyst opposition, som siger nej til et Europa, skabt på storfinansens vilkår. De siger nej til et EEC, hvor arbejdende mennesker, det store flertal af befolkningen i Europa, aldrig kommer til at få nogen indflydelse, eftersom noget sådant aldrig har været hensigten med EEC.“

Det er måske en sprogbrug, der ligger lidt ud over min normale, men det er altså også den officielle svenske LO-avis og det svenske regeringsorgan, som har udtalt disse ting, og det siger jo nok så meget om, hvordan holdningen i den svenske arbejderbevægelse i virkeligheden er over for fællesmarkedet.

Så vil jeg sige som mine afsluttende politiske betragtninger, at markedsministeren har angrebet mig og andre for at bringe letfærdige oplysninger til pressen om de administrative konsekvenser i tilfælde af dansk medlemskab af fællesmarkedet. Men det er jo ikke kendsgerningen. Kendsgerningen er, at der ubestemt i lovforslaget er tale om visse personaleudvidelser, hvis vi bliver medlem af fællesmarkedet, og så spurgte vi som gode almindelige medlemmer af et udvalg, hvad det på almindeligt dansk betød for de enkelte styrelser. Vi fik det svar, at i august måned

ville tallene foreligge. Så spurgte vi i august måned, om vi kunne få de tal, og fik så at vide, at efter et positivt udfald af folkeafstemningen den 2. oktober ville vi få oplysningerne tilstillet, og det betegnede vi i markedsudvalget — det er måske følelsesmæssigt — som uansvarligt og fik derefter løfte om at få oplysningerne frem. De oplysninger, der senere hen har stået i aviserne, har vi ingen lod eller del i, for vi kender dem ikke. Vi har tværtimod spurgt i markedsudvalget, hvor de stammer fra, men har endnu ikke fået noget svar derpå.

Med hensyn til de meget begrænsede tal, som udenrigsøkonomiministeren nævnte i dag, vil jeg stille 3 spørgsmål. For det første: er det tal, der siger noget om de eventuelle tilsvarende aktivitetsindskrænkninger i de enkelte styrelser? For det andet: er det de endelige tal? Og endelig for det tredje: hvor mange udenlandske arbejdere regner man med som forudsætning for bl. a. tallene i den sociale sikringsstyrelse, når man skal gøre disse tal op? For mig er det ikke afgørende med disse administrative konsekvenser, men jeg synes, det hører med til et almindeligt fornuftigt udvalgsarbejde, at man spørger for at få svar, og jeg forstår slet ikke hr. Stetters bemærkninger om, at det er bare en storm i et glas vand, og at man ikke skal interessere sig for sådan noget pjat som administrative konsekvenser. Disse udtalelser af hr. Stetter burde stå i flammeskrift over udenrigsøkonomiministerens seng, så han kunne se dem hver eneste dag og vågne op og glæde sig over det konservative frisind på dette område.

Så vil jeg sige til aller allersidst, at der er én ting, vi har savnet i flertallets argumentation, og det er hele sammenhængen mellem de forskellige samarbejdsområder inden for fællesmarkedet, hvor vores påstand har været, og hvor vores analyse har ført frem til, at en forudsætning for, at fællesmarkedet overhovedet kan bestå, at det kan overleve, er, at man udvider det samarbejdsniveau, man har skabt på andre områder. Jeg vil bare sige, at landbrugspolitikken — og det har jo flere andre gjort opmærksom på — forudsætter stabile indbyrdes valutakurser, som i sidste instans forudsætter en valutafond og dermed også en kendsgerning, men det er også en kendsgerning,